

Sygn. akt VIII GC 232/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2023 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia Tadeusz Górka

Protokolant starszy sekretarz sądowy Natalia Gliniecka-Kitowska

po rozpoznaniu w dniu 18 sierpnia 2023 roku w Bydgoszczy na rozprawie

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko P. D. (1) i P. D. (2)

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

oddala powództwo;

zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 3617 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas od dnia uprawomocnienia się rozstrzygnięcia o kosztach zawartych w niniejszym orzeczeniu do dnia zapłaty.

Sędzia Tadeusz Górka

sygn. akt VIII GC 232/23

UZASADNIENIE

Powód B. S. wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci ugody zawartej przed mediatorem, zatwierdzonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 02 listopada 2022 r., w sprawie o sygn. VIII GC 941/22, zaopatrzonej w klauzulę wykonalności. Nadto powód domagał się zasądzenia od pozwanej P. D. (1) zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozew obejmował także wniosek o zabezpieczenie roszczenia poprzez zawieszenie egzekucji prowadzonej z wniosku pozwanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że na wniosek P. D. (1) oraz P. D. (2), Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu Aleksandra Pankowska, zastępowana przez Agnieszkę Mrukowską, wszczęła postępowanie w sprawie o sygn. GKm 2/23 w celu wyegzekwowania kwoty 17.137,20 zł. Na przedmiotową wartość składała się należność główna, odsetki ustawowe za opóźnienie, koszty nadania klauzuli wykonalności oraz koszty egzekucji. Podstawę do wszczęcia egzekucji stanowił tytuł wykonawczy w postaci ugody zawartej przed mediatorem w dniu 17 października 2022 r., zatwierdzonej przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy oraz opatrzonej przez ten organ klauzulą wykonalności. W dalszej kolejności podano, że w ramach prowadzonego postępowania egzekucyjnego, Komornik dokonał zajęcia wierzytelności pieniężnej powoda z tytułu zwrotu lub nadpłaty podatku. W ocenie powoda, wszczęcie postępowania egzekucyjnego poprzedzone wcześniejszym wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności w/w ugodzie było bezpodstawne. Jak podano, powód wypełnił warunki ugody, albowiem dokonał zapłaty rat w terminach oraz wysokości w niej ustalonych. Pismem z dnia 30 stycznia 2023 r. pełnomocnik powoda wezwał pozwanych do umorzenia postępowania egzekucyjnego, jednakże żądanie to nie zostało spełnione. Z ostrożności procesowej powód

podniósł zarzut nadużycia prawa na wypadek gdyby pozwani twierdzili, że przysługiwało im uprawnienie do uzyskania tytułu wykonawczego, a następnie wszczęcia na jego podstawie egzekucji. Wskazano, że dokonując zapłaty w dniu 30 listopada 2022 r. powód pozostawał w przekonaniu, iż dokonuje zapłaty terminowej. W związku z tym, nawet jeśli uiszczona rata wpłynęła na rachunek pozwanych z jednodniowym opóźnieniem, było ono na tyle niewielkie, iż nie spowodowało po stronie powyżej wskazanych jakiegokolwiek szkody.

W piśmie z dnia 16 lutego 2023 r. powód doprecyzował, że dochodzone roszczenie skierowane zostało przeciwko pozwanym P. D. (1)

i P. D. (2) wskazując jednoznacznie, że powództwo znajduje oparcie w normie wynikającej z art. 840 § 1 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 27 lutego 2023 r., sygn. akt VIII GC 232/23, Sąd rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie powództwa.

W odpowiedzi na pozew, pozwani wnieśli o oddalenie powództwa oraz wniosku o zabezpieczenie roszczenia wnosząc także o solidarne zasądzenie na ich rzecz od powoda kosztów postępowania, z uwzględnieniem kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwani podnieśli, że na mocy ugody mediacyjnej z dnia 17 października 2022 r. powód jako dłużnik, zobowiązał się do zapłaty łącznej kwoty 19.000,00 zł pod rygorem postawienia całego roszczenia w wysokości 36.137,20 zł w stan wymagalności. Wierzyciele nie zakwestionowali przy tym, że otrzymali od dłużnika spłatę łącznej kwoty 19.000,00 zł, co nie zmienia tej okoliczności, że powód naruszył warunki zwartej ugody. Wskazano, że powód zobowiązał się uiszczyć pierwszą ratę 30 listopada 2022 r. Wobec przyjętej bezgotówkowej formy rozliczenia, środki pieniężne powinny zostać pozostawione do dyspozycji wierzyciela przed upływem wskazanego terminu. Skoro tak nie było, wniosek o wszczęcie egzekucji należy uznać za w pełni uzasadniony. Pozwani wskazali przy tym, iż powód dokonał zapłaty na rachunek bankowy inny, niż wskazany w treści ugody. Pozwani nie podzielili także stanowiska powoda w przedmiocie rzekomego nadużycia prawa wskazując, iż powyżej wskazany występuje w roli profesjonalisty, a podczas mediacji reprezentowany był przez pełnomocnika. Wobec tego przyjęć należy, że bez wątplenia posiadał wiedzę oraz świadomość w przedmiocie konieczności posiadania wiedzy i doświadczenia co do skutku niedokonania zapłaty w terminie. Wykonując dyspozycję przelewu w ostatnim dniu terminu, powód musiał liczyć się z okolicznością, iż zapłata dotrze do wierzycieli najwcześniej dnia następnego, w związku z tym przyjęć należy, że dłużnik postąpił w sposób niedbały.

W piśmie z 05 kwietnia 2023 r., powód podniósł, że zarzuty podniesione w pozwie wymagają „odwrócenia” w ten sposób, że podstawę roszczeń stanowi art. 5 k.c. Podkreślił przy tym, że opóźnienie powoda wynosiło zaledwie dwanaście godzin, a egzekwowana przez pozwanych kwota jest rażąco wygórowana w stosunku do należności uznanej w ugodzie stron.

W dalszych pismach procesowych, strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Pozwem z dnia 21 lutego 2022 r. powodowie P. D. (1)

i B. S. wnieśli o solidarne zasądzenie na ich rzecz od pozwanych B. S. i M. S. kwoty 36.137,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

Postępowanie toczące się na podstawie przedmiotowego pozwu zostało zarejestrowane pod sygnaturą VIII GC 941/22.

Okoliczności bezsporne

Na skutek prowadzonej w postępowaniu oznaczonym sygnaturą VIII GC 941/22 mediacji, pomiędzy stronami doszło do zawarcia ugody w której to zgodnie oświadczone, że M. S. oraz B. S. zapłacą P.

i P. D. (2) kwotę 19.000,00 zł na wskazany numer rachunku bankowego.

Powyższą kwotę, dłużnicy zobowiązali się uiścić w dwóch ratach, przy czym:

I rata w wysokości 10.000,00 zł miała zostać zapłacona do 30 listopada 2022 r.,

II rata w wysokości 9.000,00 zł miała zostać zapłacona do 30 grudnia 2022 r.

Jak postanowiono, w przypadku braku płatności jednej z rat, określona w pozwie kwota 36.137,20 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 29 czerwca 2021 r. do dnia zapłaty, stanie się natychmiast wymagalna.

Strony zgodnie ustaliły, że ugoda wyczerpuje wszystkie wzajemne roszczenia wynikające z pozwu o zapłatę w sprawie o sygn. akt VIII GC 941/22.

Dowód: ugoda – k. 7 – 7v akt, protokół z mediacji wraz z ugodą z dnia 17 października 2022 r. – k. 242 – 257 w aktach sprawy toczącej się pod sygn. VIII GC 941/22.

Postanowieniem z dnia 02 listopada 2022 r. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, sygn. akt VIII GC 941/22, zatwierdził zawartą w dniu 17 października 2022 r. ugodę, umorzył postępowanie w sprawie, zniósł nieuwzględnione w ugodzie koszty procesu oraz zwrócił powodom ze Skarbu Państwa kwotę 1.777,00 zł.

Dowód: postanowienia z dnia 02 listopada 2022 r. – k. 248 w aktach sprawy toczącej się pod sygn. VIII GC 941/22.

Występujący w roli powoda w niniejszym postępowaniu B. S. dokonał na rzecz pozwanych przelewu pierwszej raty z ugodę w kwocie 10.000,00 zł w dniu 30 listopada 2022 roku.

Przedmiotowa należność została zaksięgowana na rachunku bankowym pozwanych w dniu 1 grudnia 2022 r.

Dowód: potwierdzenie przelewu – k. 9, 52 akt.

Z uwagi na naruszenie postanowienia umownego i opóźnienie w zapłacie pierwszej raty, wierzyciele pismem z dnia 07 grudnia 2022 r. złożyli wniosek o nadanie klauzuli wykonalności pkt IV ppkt. 3 Ugody zawartej między stronami, co do całej należności objętej postępowaniem, tj. kwoty 36.137,20 zł.

W dniu 14 grudnia 2022 r., Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, VIII Wydział Gospodarczy, opatrzył ugodę z dnia 17 października 2022 r. klauzulą wykonalności oraz przyznał wierzycielom solidarnie od dłużników kwotę 120,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Dowód: wniosek o nadanie klauzuli wykonalności – k. 263 w aktach sprawy toczącej się pod sygn. VIII GC 941/22, zarządzenie z dnia 14 grudnia 2022 r. – k. 265 w aktach sprawy toczącej się pod sygn. VIII GC 941/22.

W dniu 17 grudnia 2022 r., powód przelał pozwany kwotę 9.000,00 zł.

Dowód: potwierdzenie przelewu – k. 10 akt.

Na podstawie tytułu wykonawczego w postaci opatrzonej klauzulą wykonalnością ugody, działająca na wniosek P. oraz P. D. (2) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu Aleksandra Pankowska, zastępowana przez Agnieszkę Mrukowską wszczęła postępowanie egzekucyjne w celu wyegzekwowania od B. S. kwoty 17.137,20 zł tytułem należności głównej, odsetek ustawowych za opóźnienie oraz kosztów nadania klauzul: wykonalności i egzekucyjnej.

Pismem z dnia 16 stycznia 2023 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Inowrocławiu Aleksandra Pankowska zastępowana przez Agnieszkę Mrukowską, zawiadomiła B. S. o zajęciu przysługującej mu nadpłaty podatku do wysokości 17.137,20 zł.

Dowód: zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 6 akt, zawiadomienie o zajęciu wierzytelności z dnia 16 stycznia 2023 r. – k. 8 akt.

Pismem z dnia 30 stycznia 2023 r. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powód wezwał pozwanych do umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przeciwko B. S..

Dowód: pismo z dnia 30 stycznia 2023 r. wraz z potwierdzeniem nadania i odbioru – k. 11 – 14 akt.

Na dzień zamknięcia rozprawy w sprawie VIII GC 232/23 doszło do wyegzekwowania przez wierzyciela świadczenia objętego tytułem wykonawczym czyli ugodą w toku prowadzonego postępowania przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy w sprawie o sygn. GKm 2/23. Postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. GKm 2/23 zostało zakończone.

Okoliczności bezsporne

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i wydruków przedłożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana i nie budziła wątpliwości. Znaczna część okoliczności istotnych w sprawie była bezsporna.

Podkreślić należy, że Sąd kierował się art. 233 k.p.c., wedle którego ocenia on wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd na podstawie art. 235[2] § 1 pkt 2 kpc pominął dowód z zeznań świadka K. B. i I. S. ponieważ dowód ten zmierzał do przedłużenia postępowania a jednocześnie, stan zdrowia powoda powinien być udowodniony przesłuchanie powoda oraz odpowiednią dokumentacją medyczną. Na podstawie art. 302 § 1 kpc Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanej albowiem ta nie stawiała się na rozprawie bez usprawiedliwienia.

Przesłuchanie powoda, zdaniem Sądu, było przyjętą linią mającą na celu usprawiedliwienie jego zaniedbania w zakresie zlecenie przelewu odpowiednio wcześniej, aby środki dotarły do pozwanych najpóźniej 30 listopada 2022 roku. Nie przedłożył dowodu na zły stan zdrowia 29 listopada 2022 roku ani na fakt, że dopiero tego dnia otrzymał środki, które pozwalały mu na zapłatę części kwoty z ugody na rzecz pozwanych. W tym zakresie Sąd uznał przesłuchanie powoda za niewiarygodne.

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie poza sporem pozostawał fakt, iż strony zawarły w dniu 17 października 2022 r. ugodę na mocy której ustalono, że roszczenia wierzycieli P. i P. D. (2) przeciwko M. oraz B. S. wyczerpie kwota 19.000,00 zł uiszczona w dwóch ratach. Bezspornym było również, że powód opóźnił się ze spłatą pierwszej z nich o jeden dzień przy czym jak wskazywał, działanie to nie doprowadziło do powstania w majątku pozwanych jakiegokolwiek szkody.

W ocenie powoda, opóźnienie wynoszące de facto 12 godzin, nie powinno stanowić podstawy do postawienia w stan wymagalności wierzytelności w pełnej kwocie, a zatem leżący u podstaw powyższego tytuł egzekucyjny, powinien zostać pozbawiony przymiotu wykonalności.

Mając na uwadze powyższe Sąd, po przeanalizowaniu zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego doszedł do wniosku, iż dochodzone roszczenie jest bezzasadne i z tego względu nie zasługuje na uwzględnienie.

Przede wszystkim wskazania wymaga, że chociaż ostatecznie powód wskazał, iż podstawę dochodzonego roszczenia stanowi art. 5 k.c., z literalnego brzmienia pozwu jak i charakteru żądań wywieść można, iż powyżej wskazany domaga się pozbawienia zawartej z pozwanymi ugody przymiotu wykonalności.

Jak zatem wynika z normy art. 840 § 1 k.p.c., dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia m.in. w sytuacji, gdy przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście. Wskazany powyżej przykład ochrony służby zwalczaniu egzekucji

materialnie nieuzasadnionej ze względu na wygaśnięcie lub brak zobowiązania, mimo istnienia sformalizowanej podstawy egzekucji, czy ze względu na to, iż egzekucja skierowana do określonego przedmiotu narusza prawa osoby trzeciej (zob. Piaskowska Olga Maria (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie egzekucyjne. Międzynarodowe postępowanie cywilne. Sąd polubowny (arbitrażowy). Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023).

W okolicznościach sprawy nie zachodziła żadna z przesłanek z art. 840 § 1 pkt 1 kpc.

Powtórnego nadmienia wymaga, że reprezentowany przez profesjonalistę powód, w piśmie z dnia 5 kwietnia 2023 r. jednoznacznie wskazał, że podstawę dochodzonego roszczenia w pierwszej kolejności wywodzić należy z art. 5 k.c. Już sam fakt tak sformułowanej podstawy roszczeń nie pozwalał na ich uwzględnienie z uwagi na tę okoliczność, że przedmiotowa norma, nie może stanowić samodzielnej podstawy ich dochodzenia.

Jak bowiem wynika z brzmienia omawianego przepisu, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współzycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

W przedmiotowym przepisie przewidziano zatem dwie klauzule: generalna zasad współzycia społecznego oraz społeczno - gospodarczego przeznaczenia prawa. Pierwsza z wymienionych, odsyła bezpośrednio do pozaprawnych reguł postępowania w stosunkach między ludźmi, przyjęte w społeczeństwie jako zasady uczciwego postępowania, lojalności, dobrej wiary w sensie obiektywnym i słuszności, stanowiących wyraz powszechnie uznawanych wartości w kulturze społeczeństwa (zob. Balwicka-Szczyrba Małgorzata (red.), Sylwestrzak Anna (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany). Jeśli zaś chodzi o drugą z reguł, prawo podmiotowe jest w tym przypadku determinowane swoją funkcją (zob. P. Machnikowski [w:] Kodeks cywilny. Komentarz, red. E. Gniewek, Warszawa 2011, s. 8). Ochrona o której mowa w art. 5 k.c. ma charakter subsydiarny, a ponadto wyłącznie obronny. Tym samym nie daje podstaw do wywodzenia nowych praw podmiotowych, a zwłaszcza nie może stanowić samoistnej podstawy roszczenia bądź powództwa (zob. m.in. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 sierpnia 2021 r., sygn. I CSK 192/21, LEX nr 3400544; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2019 r., sygn. akt III CSK 50/17, LEX nr 2621156; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2022 r., sygn. akt IV CKN 892/00, LEX nr 54380).

Co jednakże dla przedmiotowej sprawy najistotniejsze, przepis art. 5 k.c. nie może być samodzielną podstawą powództwa opozycyjnego z art. 840 § 1 pkt 1) k.p.c (zob. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 r., sygn. akt II CSK 83/18, LEX 250890). Skoro tak, oparte na wskazanej normie żądanie już tylko z tego tytułu, nie mogło podlegać uzasadnieniu, zwłaszcza że, powód nie podniósł de facto jakichkolwiek innych, niż związanych z naruszeniem art. 5 k.c., zarzutów.

Sąd podziela jednocześnie Wyrok Sądu Najwyższego - Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 4 kwietnia 2002 r.I PKN 197/01, że powództwo przeciwegzekucyjne może być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności nie może być jednak skutecznie złożone po wyegzekwowaniu należności w całości.

W sprawie bezsporne było to (co podano na rozprawie), że w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego doszło do wyegzekwowania przez wierzyciela świadczenia objętego tytułem wykonawczym czyli ugodą w toku prowadzonego postępowania przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy w sprawie o sygn. GKm 2/23. Postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygn. GKm 2/23 zostało zakończone. Przewodniczący przed zamknięciem rozprawy, po ustaleniu powyższych okoliczności, spytał lojalnie pełnomocników czy mają jakieś nowe wnioski i żądanie, ale takowych nie było.

Powództwo przeciwegzekucyjne skierowane jest na pozbawienie lub ograniczenie wykonalności tytułu wykonawczego. Może więc być realizowane tylko pod warunkiem, że istnieje potencjalna możliwość wykonania tytułu wykonawczego. Prawo do wytoczenia powództwa opozycyjnego dłużnik traci z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym w każdym przypadku.

To jest druga przyczyna oddalenia powództwa.

Ponadto, popierając w całości wskazane powyżej rozważania, Sąd dokonując analizy stanu faktycznego niniejszej sprawy doszedł do wniosku, że nawet gdyby w oderwaniu od poczynionych rozważań uznać możliwość merytorycznego badania sprawy to nie sposób przyjąć, aby można było powództwo uwzględnić.

Wskazania bowiem wymaga, że niezaprzeczalnie, powód nie wykonał pkt IV ust. 2 ppkt 1 ugody tj. nie wpłacił kwoty 10.000,00 zł na konto P. D. (1) i P. D. (2) w przewidzianym ku temu terminie. Przedmiotowe naruszenie miało przy tym dwojaki charakter, albowiem po pierwsze, powód opóźnił się ze spłatą pierwszej z rat i w żaden sposób racjonalnie nie uzasadnił przyczyny zapłaty po terminie. Podkreślić należy, że dniem zapłaty jest dzień, kiedy na rachunku pozwanych wpłynęły środki- czyli 1 grudnia 2022 roku.

Według ugody pierwsza wpłata miała nastąpić do 30 listopada 2022 roku, podczas gdy środki z tego tytułu wpłynęły na konto uprawnionych w dniu 1 grudnia 2022 roku, czyli niewątpliwie po terminie określonym przez strony w ugodzie. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że polecenie zapłaty złożono w ostatnim dniu terminu, a sama zapłata miała miejsce po jego upływie. Powód nie przedłożył przy tym jakichkolwiek wiarygodnych dowodów usprawiedliwiających takie działanie zwłaszcza że, do zawarcia ugody doszło 17 października, zaś jej zatwierdzenia 2 listopada 2022 r. Okoliczność ta ma to znaczenie, że strona powodowa dysponowała dodatkowym czasem na zorganizowanie niezbędnych środków. Obowiązek zapłaty był dobrowolnie ustalonym przez strony w ramach postępowania mediacyjnego, wynikającym z pkt IV ust. 3 ugody. Powtórnego podniesienia wymaga, że na etapie postępowania mediacyjnego, powód reprezentowany był przez profesjonalnego pełnomocnika, a ponadto sam jak przedsiębiorca, występował tutaj w roli profesjonalisty obowiązanej do szczególnej staranności w podejmowanych w jej ramach działaniach.

Z przesłuchania powoda nie wynikało zachowanie racjonalnego przedsiębiorcy, który dba o własne interesy. Nie wykazał logicznie dlaczego nie przelał pozwany wcześniej pieniędzy. Nie udowodnił, że środki dostał dopiero 29 listopada 2022 roku ani, że źle się czuł i nie mógł dokonać przelewu tego dnia. Naturalne jest to, że jeśli ktoś ciężko choruje i źle się poczuje to idzie do lekarza, tym bardziej, że wie, że za kilka dni ma zapłacić część kwoty w ramach ugody sądowej, na którą się zgodził. Powód nie tylko nie przedłożył dowodu, że był w stanie uniemożliwiającym mu dokonanie przelewu, ale sam przyznał, że nie poinformował pozwanych o tym. Ponadto rzekomo nikt inny nie mógł wykonać przelewu w dniu 29 listopada 2022 roku. W ocenie Sądu jest to linia „obrony” powoda, która ma usprawiedliwiać jego błąd i nie mogła (abstrahując od powyższych argumentów) skutkować uwzględnieniem powództwa.

Powód podpisał ugode, a skoro tak, niewątpliwie godził się okolicznością, iż brak płatności raty w terminie do 30 listopada 2022 roku (zapłata miała miejsce 1 grudnia 2022 roku) spowoduje, że kwota 36.137,20 zł stanie się natychmiast wymagalna. Podkreślić również należy, że Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 2 listopada 2022 roku w sprawie VIII GC 941/22 zatwierdził ugode na podstawie art. 183[14] k.p.c. Co istotne, orzeczenie to nie zostało zaskarżone, a zatem przyjąć można, że na przedmiotowym etapie, żadna ze stron, reprezentowanych jak już wskazano przez profesjonalnych pełnomocników, nie kwestionowała treści i warunków ugody. Stwierdzenie to znajduje także swoje potwierdzenie w tej okoliczności, że z akt sprawy nie wynika, aby powód złożył zażalenie na postanowienie o nadaniu przez Sąd klauzuli wykonalności postanowieniem z dnia 16 grudnia 2022 roku w sprawie VIII GCo 3364/22.

W tym stanie rzeczy, mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do wniosku, że wbrew twierdzeniom powoda, działaniu pozwanych nie można przypisać cech naruszenia przysługującego im prawa podmiotowego. Punkt IV ust. 3 ugody, „w przypadku braku płatności jednej z rat, o której mowa w ust. 2” należy rozumieć i czytać wraz z punktem IV ust. 2 ugody do którego wprost odsyła ust. 3. Tym samym brak płatności raty z ust. 2 (czyli np. kwoty 10.000,00 zł) w terminie ustalonym przez strony (czyli w zakresie kwoty 10.000,00 zł jest to 30 listopada 2022 roku) skutkuje uprawnieniem do domagania się zapłaty kwoty z pkt IV ust. 3 (pomniejszonej o kwotę 19.000,00 zł, która została bezspornie zapłacona przez powoda). Tak z resztą uznał również Sąd w sprawie VIII GCo 3364/22, gdyby bowiem było inaczej to nie nadaby

klauzuli wykonalności. Przeciwnie rozumienie (podane przez powoda) skutkowałoby niewykonalnością pkt IV ust. 3 i odraczeniem de facto w nieskończoność możliwości egzekucji tej kwoty.

Mając zatem na uwadze wszystko co powyżej Sąd doszedł do wniosku, iż żądanie nie zasługuje na uwzględnienie, czemu dał wyraz oddalając powództwo.

Sąd na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. zasądził od powódki na rzecz pozwanych koszty procesu. Na koszty postępowania składały się opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych oraz wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 3600 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie. W ocenie Sądu nie było podstaw do zasądzenia na ich rzecz kosztów „solidarnie”. Wspólność małżeńska jest ustawowym ustrojem majątkowym, natomiast solidarność jest cechą zobowiązania i może wynikać z umowy. Nie ma przeszkód, aby małżonkowie jako uprawnieni z ugody wspólnie stawiający do ugody (przez pełnomocnika), zawarli z drugą stroną ugody, iż w zakresie należnej kwoty będą wierzycielami solidarnymi. Rzecz w tym, że z ugody z dnia 17 października 2022 roku nie wynika uprawnienie do żądania solidarnej zapłaty (k.7v; pkt IV ust. 1), i z uwagi na to zasądzenie kosztów nastąpiło na rzecz pozwanych, bez wskazania, że zapłata ma być dokonana na ich rzecz solidarnie.

Sędzia Tadeusz Górka